

Proloog

Haarlem, 7 maart 2005

Lieve Dean,

Het doet meer pijn dan ik je ooit kan zeggen, maar dit is mijn laatste brief aan jou. Noodgedwongen. Gisteravond kreeg ik een telefoontje dat Lorenzo is neergeschoten. Voor zover ik weet is hij in leven. Uitzoeken hoe het met hem gaat, durf ik niet. Daarvoor ben ik te laf en te bang. Bang om de aandacht op mezelf te vestigen, bang dat iemand zich afvraagt waarom ik naar hem informeer. Wat me echter het meest beangstigt, is dat met deze aanslag op Lorenzo's leven, want zo beschouw ik deze laffe daad, duidelijk is geworden dat iemand weet waarbij hij betrokken was. Wat betekent dit voor mij? Weet diegene dat ik getuige was? Dat ik, ongewild, geholpen heb de slachtoffers in de val te lokken? Ik heb het niet afgewacht en ben direct ondergedoken. Om mezelf onvindbaar te maken moet ik ons contact verbreken.

Ik heb het heel fijn gevonden om met jou te schrijven en ik hoop dat je me met liefde zult herinneren, zoals ik altijd aan jou zal terugdenken. Ooit hoop ik te vernemen dat je doodstraf in hoger beroep is omgezet in een lagere straf of – beter nog – vrijspraak. In al die jaren dat ik met je schrijf, heb ik je nooit gezegd of ik in je onschuld geloof. Dat wil ik nu alsnog doen: voor mij ben je onschuldig!

Lieve Dean, het ga je goed. Eens zullen we elkaar ontmoeten. In de hemel of de hel.

Met al mijn liefde,

Iris

1

‘Hallo, ik ben Mark.’

Zoals de maan het water van de oceanen aantrekt, werden mijn ogen onontkoombaar naar het televisiescherm gezogen. In de deuropening van een huis met wit geverfde muren en donkerrode luiken voor de ramen, stond een man vrolijk te lachen. Zijn bruine haar zat op een nonchalante manier door de war, alsof hij door de komst van de camera overvallen was. Zijn groene ogen, omrand door donkere wimpers, sprankelden ondeugend en in zijn wangen prijkten twee schattige kuiltjes. Wow, wat een leuke vent, schoot het door me heen. Met openhangende mond bleef ik kijken naar de terugblik op *Boer zoekt vrouw* van het afgelopen seizoen.

‘Mark is dertig en woont aan de rand van de Veluwe. Op het erf van zijn ouders heeft hij zijn eigen huis. In de toekomst zal Mark de boerderij, een klein melkveebedrijf, van zijn vader overnemen. Het is de bedoeling dat hij en zijn vrouw dan de uit achttienhonderd stammende *Koninckshoeve* zullen bewonen, terwijl zijn ouders in zijn huis trekken. Maar voor het zover is, moet Mark eerst een vrouw zien te vinden,’ meldde de voice-over van het programma.

Yvon Jaspers blikte professioneel in de camera. ‘Van alle boeren ontving Mark veruit de meeste brieven. Aan de vrouw komen lijkt voor hem daarom geen al te groot probleem...’ Op dat moment switchte de camera van de presentatrice naar een oude, witte Suzuki Alto die het erf op kwam rijden en stilhield voor Marks huis. Het portier ging open en het eerste dat de auto prijs gaf, was een paar fantastisch gevormde benen die onder een strakke rok uitstaken. De eigenaresse van dit jaloersmakende onderstel bleek een pittige brunette die op belachelijk hoge hakken met uitgestoken hand op Mark af liep.

‘Hoi, ik ben Tania,’ kweelde ze en ze gaf hem drie zoenen die hij met een verheugde uitdrukking op zijn gezicht retourneerde. Na Tania verschenen nog twee totaal ongeschikte vrouwen in beeld en even speet het me dat ik me niet voor het programma had aangemeld. Van

mijn vriend Lorenzo ondervond ik de laatste tijd alleen maar moeilijkheden en ik zou duidelijk veel beter bij Mark gepast hebben dan het trio kippen dat nu kakelend op zijn erf rondscharrelde.

De volgende tien minuten werden mijn ogen op beelden van Mark en 'zijn' vrouwen tijdens het leven op de boerderij getraceerd, inclusief de momenten waarop Mark moest kiezen wie van hen hij ging wegsturen. Tania bleef als laatste over.

'Helaas hield de relatie van Mark en Tania geen stand. Na vier weken besloten ze in goed overleg uit elkaar te gaan,' zei de voice-over met een lichte intonatie van spijt in zijn stem.

Mijn telefoon ging, maar ik negeerde het dwingend geluid tot mijn ringtone zich direct daarna opnieuw meldde. Zwijgend bracht ik het toestel naar mijn oor. Aan de andere kant van de lijn klonk een hoop gestommel voor er iemand gejaagd begon te ademen. Hè gadver, een hijger. 'Iris?' riep een vrouwenstem paniekerig, 'Lorenzo... het is Lorenzo. Hij is neergeschoten!'

Een paar tellen lang ging mijn hart in staking, toen hervatte het aarzelend zijn levenswerk. 'Oh god!' Ontzet sloeg ik mijn hand voor mijn mond. 'Is hij... is hij dood?'

'Nee, zwaargewond.'

'Oh god,' stamelde ik opnieuw. Het was het enige dat ik kon uitbrengen. Lorenzo was neergeschoten. Ik moest nadenken, maar mijn hersens leken wel verlamd.

'Snap je wat dat inhoudt, Iris?'

Ik wist niet eens wie ik aan de telefoon had. 'Nee... ja, ik denk het wel.' Mijn brein begon eindelijk te werken. De letters van het woord 'moeilijkheden' flikkerden als neonverlichting aan en uit voor mijn ogen. 'Ik ben in gevaar, is het niet?' Ik kreeg geen antwoord, in plaats daarvan drong het geluid van vallend meubilair door de hoorn heen. Een mannenstem schreeuwde iets en de vrouw met wie ik sprak, gilde hard en akelig hoog.

'Heb je h  ar aan de telefoon?' hoorde ik de mannenstem brullen.

Het volgende moment had ik hem zelf aan de lijn. 'Ben jij dat, Iris?' Deze stem herkende ik maar al te goed. Het was de stem van

Toby, Lorenzo's bloedbroeder en partner in crime. 'Vuile verraadster. Ik wist wel dat jou in leven laten een dodelijke vergissing was. Dit is jouw schuld!'

'Nee, niet waar. Ik weet helemaal nergens van. Hoe kan ik...?' Ik kreeg de kans niet mijn zin af te maken.

'Ik kom je halen, bitch,' beet Toby me toe.

Mijn hart klopte als waanzinnig in mijn keel, maar ik liet het niet merken. 'Dan zul je me eerst moeten vinden, Toby,' merkte ik beheerst op. 'Ik ben niet in het penthouse en keer daar ook niet meer terug. De groeten.' Het was pure bluf en ik maakte me geen illusie dat hij zich door mijn leugentje liet tegenhouden. Wezenloos keek ik naar het televisiescherm, waar Mark omstandig aan het uitleggen was waarom Tania niet de ware was gebleken. Zijn gezicht kwam vol in beeld en op dat moment wist ik het.

Ik rende naar de slaapkamer. Vanuit een kast trok ik mijn koffer tevoorschijn en legde hem open op het waterbed. Ik begon mijn kleren er wanordelijk in te smijten en gunde mezelf toen tien seconden om na te denken. De kleren die ik in mijn koffer propte, waren totaal ongeschikt voor het leven op een boerderij. Deze kleding paste bepaald niet bij het kleurloze imago dat ik van plan was aan te nemen. Vervuld van spijt gooide ik de exclusieve lingersetjes, waar Lorenzo me zo graag en gul op getraakteerd had, op de grond. Bij de aanblik van het slipje en de beha van *Marlies Dekkers* jammerde ik hardop. Ik kon mijn lievelingsondergoed toch niet achterlaten? Resoluut verwijderde ik het setje uit de koffer. Het kon niet. Behalve het hoognodige, kon ik helemaal niets van mijn spullen meenemen. Dat gold natuurlijk niet voor de inhoud van de brandkast die, net als in de slechte misdaadfilm waarin ik het gevoel had te acteren, achter een schilderij in de woonkamer verborgen zat.

Normaal maakte alleen Lorenzo gebruik van de kluis, maar ik kende de combinatie. Zonder moeite liet de zware, solide deur zich openen. In mijn haast besteedde ik geen aandacht aan wat er allemaal in de safe lag opgeborgen. Het enige dat mijn belangstelling had, was geld. Ik vond het in een grote envelop helemaal achterin.

Een vlugge blik op de inhoud leerde me dat er veel minder in zat dan ik verwacht had. Maar het was genoeg.

De laatste minuten die ik in Lorenzo's penthouse doorbracht, besteedde ik aan het opzoeken van de *Koninckshoeve* op internet. Gelukkig bleek de hoeve een rijke historie te hebben en zodra ik het adres gevonden had, wiste ik mijn browsegeschiedenis. Mijn oog viel op de brief die ik gisteren van mijn Amerikaanse pen vriend Dean gekregen had. Die nam ik zeker mee. Ik griste hem van tafel en rende de gang in. Net voor ik de deur achter me dicht wilde trekken, zag ik nog iets anders. Op een standaard tegen de muur stond een schilderij. Het was een reproductie van het beroemde 'Korenaren in de zomerzon' van Pieter van Goor. Niet kostbaar, maar wel mooi en een tastbare herinnering aan de tijd die ik hier had doorgebracht. In een impuls stopte ik het schilderij in mijn bijna lege koffer. Daarna sloeg ik de deur met een klap achter me dicht, nam de lift naar beneden en hield op straat een taxi aan.

© 2010 Svea Ersson en Uitgeverij Verbum Crime
Omslagontwerp: Cunera Joosten
Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Amsterdam
Foto omslag: © Hans F. Meier
Eerste druk: juli 2010

ISBN 9789461090027 | NUR 332

Meer informatie over Verbum Crime op www.verbumcrime.nl